

בן ציון פרידן
הדליות 38 א', רמת פולג, נתניה

לכבוד

10.10.2001

פרופ' גדעון פישמן ויתר חברי מועצת הרשות ללימודים מתקדמים
אוניברסיטת חיפה

אדונים נכבדים,

הנדון: פרשת כץ

1. בטרם נתייחס אל דו"ח הוועדה לחקר עבודת הגמר בנושא טנטורה, שהוגש לרקטור האוניברסיטה ביום 10.6.2001 (להלן – "דו"ח הוועדה"), נחזור בקצרה על עיקרי הדברים הנוגעים לפרשת כץ-טנטורה.

2. בחודש מרץ 1998 הוגשה ע"י מר כץ עבודת גמר (להלן – "עבודת המאסטר") כמילוי חלק מהדרישות לקבלת התואר מוסמך מאת החוג להיסטוריה של המזרח התיכון, הפקולטה למדעי הרוח באוניברסיטת חיפה.

כותרתה של העבודה "יציאת הערבים מכפרים למרגלות הכרמל הדרומי ב-1948".

3. פרק ד' של עבודת המאסטר, שהוא למעשה הפרק העיקרי בה, עוסק ב"פרשת הכפר אל-טנטורה".

4. בפתיח לפרק ד' לעבודה כותב מר כץ את הדברים הבאים:

"סה"כ חללי הקרב היהודים – 14 במספר, כולל איש הפלי"ם (פלי"ם – פלוגות ימיות – הזרוע הימית של הפלמ"ח), שנפל מאש כוחותינו. מבין אנשי טנטורה נפלו בקרב עצמו לא יותר מאשר 10 או 20 בלבד, אלא שבסופו של אותו היום היו בכפר לא פחות מ- 200 עד 250 גברים הרוגים, בנסיבות בהן היו אנשי הכפר נטולי נשק ונטולי מגן לחלוטין.

אלו הן העובדות היבשות העולות מתוך העדויות, שחלקים מהן יובאו בהמשך הדברים" (עמ' 88 לעבודה).

5. בהערת אגב יאמר כי את הדברים הנחרצים, החד משמעיים והבלתי מסוייגים הללו מכנה פרופ' קייס פירו כהצגת "שאלה פתוחה".

6. פרסום הדברים הללו עורר בעקבותיו הדים רבים, ואף פרסומים נוספים באמצעי התקשורת השונים. בחלק ניכר מן הדיונים שנערכו בנושא השתתף מר כץ כ"אורח כבוד" והוא הודיע כי הוא ניצב איתן מאחורי הדברים שנכתבו על ידו. התגובה הציבורית להאשמות שהוטחו בנו על ידי מר כץ הייתה קשה ביותר, ובכתבה שפורסמה בעיתון מעריב, בתאריך 21.1.2000 אף מצוטט פרופ' אסא כשר, מחבר הקוד האתי של צה"ל, כמי שמכנה את "מבצעי הטבח", שבקיומו הוא אינו מטיל ספק, כ"פושעי מלחמה".

בעקבות הדברים הללו, הוגשה על ידינו בבית המשפט המחוזי בתל אביב תביעת דיבה כנגד מר תדי כץ.

- .7 במסגרת התביעה התקיימו הליכי גילוי מסמכים ובמסגרתם הועברו לידי עורך דיננו רוב הקלטות של הראיונות שערך מר כץ. חלק מהקלטות לא הועברו לידינו, שכן מר כץ טען שאלה "אבדו" ואינן נמצאות עוד בידיו. בדיעבד מסתבר כי מר כץ יודע לאתר קלטות שאבדו כפי צרכיו, וזאת על אף שהצהיר תחת אזהרה בבית המשפט כי כל החומר המצוי בידיו נמסר לנו בשלמותו.
- .8 טרחנו ותמללנו את הקלטות ואף תירגמנו לעברית את אותן שיחות שהתקיימו במקור בערבית, וזאת באמצעות מתורגמנית מקצועית אשר שפת אמה ערבית.
- .9 מהשוואת הקלטות עם הציטוטים המופיעים בעבודתו של מר כץ התגלה לנו לתדהמתנו כי מר כץ עשה מעשה נוכחות של ממש, כי באופן שיטתי סירס וסילף את הדברים שנאמרו לו ע"י מרואייניו וכי עבודתו "האקדמית" אינה אלא מארג צפוף של דברי מרמה, סילוף ושקר.
- .10 לאחר יומיים בהם נחקר מר כץ בבית המשפט על תצהירו בחקירת שתי וערב, אשר במסגרתה נחשפו ציטוטי הכזב של מר כץ בעבודתו, ונתגלו הפערים הבלתי ניתנים לגישור בין הדברים שצוטטו על ידי מר כץ לבין הדברים כפי שנאמרו לו בראיונות שערך, חתם מר כץ על מכתב התנצלות אשר זו לשונו:
- "בחודש מרס 1998 הגשתי עבודת גמר אשר מהווה חלק ממילוי הדרישות לתואר מוסמך בהיסטוריה של המזרח התיכון באוניברסיטת חיפה (להלן – "עבודת הגמר")."**
- בפרק העבודה העוסק בכפר טנטורה, נכתב על ידי, כי התמונה הכוללת העולה מתוך העדויות היא שחיילים מחטיבת אלכסנדרוני עסקו עוד במשך שעות אחדות לאחר סיום הקרב במצוד קטלני אחר גברים בוגרים על מנת להרגם, כאשר בסופו של היום היו בכפר לא פחות מ – 200-250 גברים הרוגים בנסיבות בהן היו אנשי הכפר נטולי נשק ונטולי מגן לחלוטין.
- ברצוני להבהיר כי לאחר ששבתתי ובדקתי את הדברים ברור לי מעל לכל ספק כי אין כל יסוד לטענה כי בוצע בטנטורה הרג של אנשים, לאחר כניעת הכפר, על ידי לוחמי חטיבת אלכסנדרוני, או על ידי כוח אחר של הישוב העברי.
- אני מבקש להבהיר כי גם הדברים שנכתבו על ידי הובנו ככל הנראה שלא כראוי, שכן לא התכוונתי לומר שהיה טבח בטנטורה וגם כיום אני אומר שלא היה טבח בטנטורה.
- הנני מאמין לאנשי אלכסנדרוני אשר הכחישו את דבר הטבח מכל וכל, ואני חוזר בי מכל מסקנה משתמעת מהעבודה בדבר התרחשותו של הטבח או בדבר הרג של אנשים חסרי נשק וחסרי מגן.
- לאור האמור לעיל, הנני מוצא לנכון להביע התנצלותי הכנה בפני לוחמי החטיבה, בפני משפחותיהם ובפני משפחות חללי החטיבה בכך שניתלו בהם האשמות שווא מסוג זה.
- הודעתי זו תפורסם בעיתונות בגודל ובמיקום הולם".

11. במסגרת הסכם הפשרה אשר נחתם (ואשר מר כץ ניסה לחזור בו ממנו יום לאחר שנחתם), התחייב מר כץ לפרסם את מכתב ההתנצלות בשני עיתונים יומיים. להסכם הפשרה ניתן תוקף של פסק דין לאחר שבית המשפט דחה את כל טענותיו של מר כץ כאילו ההסכם נחתם על ידו ברגע של "חולשת דעת". בית המשפט קבע בהתייחס לדבריו של כץ כי "בית המשפט אינו במת תיאטרון" ובכך הביע דעתו על דרך הילוכו של כץ. חשוב לציין עוד כי מכתב ההתנצלות עליו חתם מר כץ נוסח בעצה אחת עם עורך דינו, אשר נכח בפגישה בה נחתמו מכתב ההתנצלות והסכם הפשרה.

12. טענתו של כץ, אשר פרופ' קייס פירו חוזר עליה כאמת שאין עליה עוררין, כאילו ההסכם נחתם על ידי כץ תחת לחץ אינה אמת. כץ חתם על ההסכם מרצונו החופשי לאחר שניהל ויכוחים ארוכים באשר לכל אות המופיעה במכתב ואף באשר לגודל מודעת ההתנצלות שיפרסם.

13. עוד נציין, כי מכתב ההתנצלות שנחתם על ידי כץ, למעשה לא חידש מאומה, שכן עוד בבית המשפט, כאשר בחקירה נגדית נחשף קלונו של כץ ונחשפו הפערים הבלתי ניתנים לגישור ולהסבר בין ה"ציטוטים" השזורים ב"עבודתו האקדמית" לבין הדברים שנאמרו לו על ידי מרואייניו כפי שהם מופיעים בקלטות, טען כץ כי מעולם לא אמר כי היה טבח בטנטורה וכי גם כעת הוא אומר כי לא היה טבח בטנטורה. כך מופיעים הדברים אות באות בפרוטוקול בית משפט קמא בעמוד 13:

"אני מעולם בשום מקום לאף אחד לא אמרתי שהיה טבח בטנטורה. גם כעת אני אומר שלא היה טבח בטנטורה".

14. אולם הסתבר כי התרחשותו או אי התרחשותו של טבח בטנטורה תלויה ככל הנראה בראש ובראשונה במצב רוחו של כץ, שכן לאחר שקבע בעבודתו ללא כל סייג כי בטנטורה התרחש טבח, ולאחר שחזר בו בבית המשפט ובמכתב ההתנצלות עליו חתם מקביעתו האמורה באופן מוחלט ונחרץ בקובעו ש"לא התרחש טבח", שב כץ וטען בפני הוועדה כי אינו יודע אם התרחש טבח, ולאחר מכן (וככל הנראה זו הגרסה המעודכנת נכון להיום) שב כץ, כנראה בלחצם של הגורמים הפוליטיים המממנים אותו, וטען כי "בטנטורה התרחש טבח".

15. אולם עניינה של מועצת הרשות ללימודים מתקדמים (להלן – "המועצה") אינו בכך, המשמש שופר לגורמים המונחים על ידי אג'נדה פוליטית, אלא בעבודת התיזה של כץ ובמצאים החמורים שנקבעו לגביה על ידי הוועדה.

16. ויאמר כבר כאן – לא כץ ולא מנחהו, פרופ' קייס פירו, הצליחו להראות ולו מקרה בודד אחד בו קביעת הוועדה לגבי הפערים הבלתי נסבלים בין ציטוטי כץ בעבודתו לבין הדברים שנאמרו לו בפועל על ידי מרואייניו (ובעברית "פיברוקים") אינה מבוססת די צורכה.

17. טרם שנכנס אל פרטי הדברים, נתייחס בקצרה אל טענותיו העקרוניות של פרופ' קייס פירו.

התייחסות לטענותיו הכלליות של פרופ' קייס פירו

18. פרופ' קייס פירו ממשיך וטוען כי עבודת התיזה של כץ ראויה לציון שקיבלה, אולם חשוב להבהיר כי פרופ' פירו, בשלב זה, איננו "שופט אובייקטיבי" של העבודה, ויותר משהוא נחלץ להגנתו של כץ הוא מנסה למנוע פגיעה במוניטין שלו עצמו כמי שהנחה את כץ וכמי שאינו יכול להתכחש לאחריותו הישירה או העקיפה לפרי הביאושים שהוציא כץ תחת ידיו.

19. כַּךְ בּמִכְתָּבוֹ (עִמ' 2) כּוֹתֵב כִּי פְּרוֹפ' קֵיִיס פִּירו "הָאֵזִין בְּעִצְמוֹ לַחֲלֵק מִן הַקְּלָטוֹת וְהִיהָ בְּעַקְבוֹת כַּךְ בְּהַחֲלֵט מוֹדַע לְתוֹכְנֵן". כִּכְלָל אֲנִי מֵתִיִּיחָסִים בְּסַפְקָנוֹת רַבָּה לְאִמִּירוֹת שֶׁל כַּךְ, אֹלֵם פְּרוֹפ' פִּירו אִינֹו מִכְחִישׁ אֶת הַדְּבָרִים וְכִכְל הַנִּרְאָה כַּךְ אֲכֵן הִיָּה.
20. עַל רִקַּע עֲנִינֹו הָאִישִׁי הַמּוֹבָהֵק שֶׁל פְּרוֹפ' פִּירו יֵשׁ לְקְרוֹא אֶת דְּבָרָיו אֲשֶׁר בְּמִקְרָים רַבִּים גּוֹבְלִים בְּדִמְגוּגִיָּה מִמֶּשׁ, מַעוֹתִים אֶת הַטְּקֵסֵט כְּפִי צוֹרְכֵיו שֶׁל פִּירו וְאֵף נּוֹקְטִים בְּלוֹלִינּוֹת לוֹגִית וּמִלּוּלִית שֶׁל מִי שֶׁמִּנְסָה לְהַשְׁחִיל פִּיל בְּקוֹף שֶׁל מַחַט.
21. כַּךְ לְמַשֵּׁל, אֶת קְבִיעֵתוֹ הַחַד מִשְׁמַעִית וְהַבְּלָתִי מִסּוּיָגָת שֶׁל כַּךְ, כִּי בְּטִנְטוּרָה בּוֹצֵעַ טַבַּח שֶׁל מֵאוֹת אֲנָשִׁים חֲפִים מִפְּשַׁע לְאַחַר תּוֹם הַקֶּרֶב, מִכְּנָה פְּרוֹפ' פִּירו כִּי"מוֹצֵר הַסְּטוֹרִיּוֹגְרָפִי מִקּוֹרֵי שֶׁהַצְּלִיחַ לְהַצִּיג שְׂאֵלָה פְּתוּחָה".
22. כַּךְ לְמַשֵּׁל, פּוֹטֵר פְּרוֹפ' פִּירו אֶת סִילּוּפּוֹ הַזְּדוֹנִיִּים שֶׁל כַּךְ בְּאִמִּירָה שִׁי"מֵר כַּךְ טַעָה בְּכַךְ שֶׁנֶּתַן לְסִיכּוֹם הָעֵדוּיּוֹת מַעֲמַד שֶׁל צִיטָטָה".
23. אִינֵנו הַסְּטוֹרִיּוֹנִים וְאִינֵנו מֵתִיִּימִרִים לְהַתְנַצַּח עִם פְּרוֹפ' פִּירו בְּכֹל הַקְּשׁוֹר לִ"מֵתוֹדוּלוֹגִיָּת הַהִיסְטוֹרִיָּה הָאוֹרְלִית". גַּם אִם פְּרוֹפ' פִּירו צוֹדֵק בְּקְבִיעֵתוֹ כִּי "גְּדוּלֵי הַהִיסְטוֹרִיּוֹנִים הָאוֹרְלִים לֹא מִצְטַטִּים וְעַבְדוֹתֵיהֶם הַהִיסְטוֹרִיּוֹת נַחֲשָׁבוֹת לְתַקְפוֹת מִבְּחִינָה מַדְעִית", הִרִי הַמַּסְקָנָה אֹתָהּ מִבְּקֵשׁ פְּרוֹפ' פִּירו לְהַסִּיק מִקְבִיעֵתוֹ הָאִמּוֹרָה לּוֹקָה בְּכֶשֶׁל לּוֹגֵי חֲמוֹר. מִכַּךְ שְׂאִין חוֹבָה לְצִטָט אִין לְלַמּוֹד עַל הִיתֵר לְצִטָט בְּאוֹפֵן שִׁיקָרִי אֲשֶׁר מִסְרַס לְחִלּוּטִין אֶת דְּבָרֵי הָעֵדִים, כְּפִי שַׁעֲשָׂה כַּךְ. אִינֵנו מֵאִמִּינִים כִּי קִיִּימַת מֵתוֹדוּלוֹגִיָּה מַדְעִית כִּלְשָׁהּ הַמִּתִּירָה לְחוֹקֵר לְפַרְקֵת אֶת חוֹמְרֵי הַגֶּלֶם בְּהֵם הוּא עֹשֶׂה שִׁימוּשׁ, לְסַלֵּפֵם כְּרֵאוֹת עֵינָיו, וְלַעֲשׂוֹת בְּהֵם כִּכְל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ עַל מִנַּת לְהַצְדִּיק אֶת הַמַּסְקָנָה אֵלֶיהָ הוּא מִבְּקֵשׁ לְהַגִּיעַ. כַּךְ בְּדִיוֹק עֹשֶׂה כַּךְ וְהַדְּבָרִים עוֹלִים בְּאוֹפֵן הַבְּרוּר בִּיּוֹתֵר מִבְּחִינָה דְּקִדְקָנִית שֶׁל הַצִּיטוֹטִים הַמוֹפִיעִים בְּעַבְדוֹת הַתִּיזָה וְהַשׁוּוֹאֵתֵם לְחוֹמְרֵי הַגֶּלֶם.
24. פְּרוֹפ' פִּירו טוֹעֵן כִּי "לְכַתּוֹב הִיסְטוֹרִיָּה פִּירוּשׁוֹ בִּיסוּדוֹ שֶׁל דְּבַר לְסַפֵּר סִיפּוֹר", וּמִכַּךְ הוּא מְסִיק כִּכְל הַנִּרְאָה כִּי חִירוֹתוֹ שֶׁל הַמַּסְפֵּר מִשְׁתַּרְעֵת גַּם עַל סִיפּוֹר סִיפּוֹרֵי בְּדִים וּפִיבְרוֹק עֵדוּיּוֹת, כְּפִי שַׁעֲשָׂה כַּךְ בְּהַנְחִייתוֹ שֶׁל פְּרוֹפ' פִּירו. מִבְּחִינָתוֹ שֶׁל פְּרוֹפ' פִּירו, אִין בְּנִמְצָא קוֹ גְּבוּל הַמַּבְדִּיל בֵּין תִּיאוֹרָה שֶׁל הַמְּצִיאוֹת כְּפִי שֶׁהַתְּרַחֲשָׁה בְּפוֹעַל לְבִין סִיפּוֹר סִיפּוֹרֵי בְּדִים הַמִּתְחַזֵּים לְהִיּוֹת אִמֵּת. עַל פִּי פְּרוֹפ' פִּירו, אֵלָה כֹּאֵלָה מוֹתֵרִים לְהִיסְטוֹרִיּוֹן.
25. הָעוֹבְדָה, שְׁשׁוֹרֵת הַסִּיכּוֹם הַבְּלָתִי מִסּוּיָגָת שֶׁל הָעוֹבְדָה מֵאִשִּׁימָה אֹתוֹנֹו, לּוֹחֲמֵי גְדוּד 33 שֶׁל חֲטִיבַת אֶלְכְּסַנְדְּרוֹנִי, בְּהַאֲשֵׁמָה חֲמוֹרָה שֶׁל בִּיצוּעַ פְּשַׁע מִלְחָמָה אֲשֶׁר מַעוֹלָם לֹא בִּיצַעְנוּ, אִינָה שׁוֹקֶלֶת כִּכְל הַנִּרְאָה בְּעֵינָיו שֶׁל פְּרוֹפ' פִּירו.
26. הַשִּׁימוּשׁ שַׁעֲשׂוּשָׁה פְּרוֹפ' פִּירו בְּמִילִים מַדְעִיּוֹת לְכֹאוֹרָה כִּמוֹ "הַסְּטוֹרִיּוֹן חִיִּיב לְטַפֵּל בְּעֵדוֹת בְּתַהֲלִיךְ הַהִיזְכָּרוֹת שֶׁל הָעֵד" אוֹ "בְּהִיסְטוֹרִיָּה הָאוֹרְלִית כִּמוֹ בְּכֹל הִיסְטוֹרִיָּה יֵשׁ מִרְחַב לְאִינְטֵרִפְטִצִיָּה", אִינֹו יִכּוֹל לְכַסּוֹת עַל הָעוֹבְדָה שֶׁתִּלְמִידוֹ שֶׁל פְּרוֹפ' פִּירו פִּיבְרֵק, סִילֵף וְכִיזָב בְּאוֹפֵן שִׁיטָתִי עַל מִנַּת לְהַצְדִּיק אֶת הַמַּסְקָנָה אֵלֶיהָ שְׂאֵף לְהַגִּיעַ.
27. בְּעֵינָנו, חֲסֵד גְּדוֹל עֹשֶׂתָה הוֹוֵעֵדָה עִם עַבּוּדָתוֹ שֶׁל כַּךְ כֹּאֲשֶׁר הַסְּתַפְקָה בְּכַךְ שֶׁהַצְּבִיעָה עַל אִיכּוֹתָה הִירוּדָה שֶׁל הָעוֹבְדָה וְעַל הַפְּעָרִים הַחֲמוֹרִים בֵּין הַצִּיטוֹטִים הַמוֹפִיעִים בְּטַקְסֵט לְבִין הַקְּלָטוֹת וְהַרְשׁוּמוֹת, אֹלֵם נִמְנַעָה מִן הַקְּבִיעָה הַמִּתְחַיִּיבַת בְּאֲשֶׁר לְמִגְמָה הַשִּׁיטָתִית וְהַזְּדוֹנִית הָעוֹמֶדֶת מֵאַחֲוֵרֵי הַדְּבָרִים.

28. בכמה מקרים עליהם נצביע להלן, אף התעלמה הוועדה מציטוטים מסולפים של כץ אשר משנים לחלוטין את משמעות דברי העדים, וגם לכשלים אחרים, המעידים על מגמתיותו של כץ, נמנעה הוועדה מלהתייחס.

29. מכאן נעבור להתייחסות פרטנית אל ציטוטי הכזב, דברי השקר והסילופים השזורים בעבודתו של כץ, אשר פרופ' פירו וכץ לא הצליחו לספק הסבר תקף אף לא לאחד מהם.

30. חשוב לציין כי הציטוטים המובאים להלן לקוחים מתוך תמלילי הקלטות אשר הוגשו לבית המשפט בהסכמת פרקליטיו של כץ (כולל דוברי הערבית שביניהם!), ואלה לא העלו טענה כלשהי באשר לדיוקם ואמיתותם. גם הוועדה אשר בדקה באופן בלתי תלוי את הקלטות לא מצאה פגם או אי דיוק כלשהו בתמלילם שהוגשו לבית המשפט.

ציטוטי כזב, דברי שקר וסילופים מגמתיים השזורים בעבודה

I. עלי עבד אל רחמן אלערג'א, ממשפחת דכנאש (אבו-פהמי)

31. אבו פהמי נזכר בעמ' 118 לעבודתו של מר כץ "כאחד מן העדים המרכזיים לענייני טנטורה". אבו פהמי היה בשנת 1948 בן כ-40 שנה, ועל אף גילו המופלג מעיד עליו מר כץ שהוא "מן האנשים החכמים ביותר המצויים בכפר" (עמ' 119).

32. אבו פהמי מצוטט ע"י מר כץ כמי שמספר את הדברים הבאים:

"אך מה שארע הוא שאספו את כל תושבי הכפר לכיכר, העמידו את כל מי שנשאר כשפניהם לקירות ורצחו אותם בדם קר. הייתי עד לפשע הזה. נרצחו כ-95 איש; רשמתי את שמותיהם של אלו שמתו". (עמ' 118 בציטוט מתוך כתבה של העיתונאית רנדא אבו עבאד).

33. ובהמשך (כציטוט ישיר של דברים שנאמרו לכאורה למר כץ):

"בשלב זה, כשנגמרה התחמושת, הנחנו את כלי הנשק מידנו ואותתנו שאנו נכנעים. אז נכנסו החיילים היהודים לכפר וריכזו את כל הגברים בקבוצות קבוצות אל חוף הים ליד איזה בניין שהיה שם. תוך כדי כך הלכו חיילים עם מקלעי 'ברן' משני צידי האנשים ומידי פעם ירו והרגו ופצעו אנשים" (עמ' 120-119 לעבודה).

34. עוד מוסיף מר כץ ומצטט את אבו פהמי כמי שאומר:

"הרבה נהרגו בצורות שונות ומשונות; הרבה חיילים ומפקדים 'קטנים' ירו והרגו מתוך יוזמה... וייתכן, גם שאחדים או אף רבים מההרוגים מצאו את מותם בגין יוזמות פרטיות של מפקדים מקומיים..". (עמ' 120 לעבודה).

35. מר כץ מוסיף ואומר כי:

"לשאלה מפורשת של המחבר, להערכתו, כמה אנשים נהרגו בכפר לאחר הכניעה, לא ידע, או לא רצה אבו פהמי לומר מספר מוחלט..". (עמ' 120 לעבודה).

36. והנה, משמיעת תמליל הראיון שבין מר כץ לאבו פהמי, עולה כי לא זו בלבד שאבו פהמי לא אומר למר כץ כי היה עד לירי באנשים לאחר הכניעה, אלא הוא אומר למר כץ מפורשות את ההיפך הגמור. אבו פהמי אומר למר כץ לא פחות מ-4 פעמים כי "איש לא נורה לאחר הכניעה". וכך נאמרו הדברים למר כץ, אות באות:

"תדי: אבל ברור שירו באנשים אחרי הכניעה?"

מתורגמן: כן

תדי: זה מה שנכון ב - 100%? הודיעו אנשים אחרי שנכנעו? אחרי שהרמתם ידיים? ב - 100?

אבו פהמי: לא ראינו שהרגו אחרי שהרמנו ידיים.

מתורגמן: הוא לא ראה.

אבו פהמי: לא הרגו. אנחנו מתאספים; אנחנו התאספנו, כל תושבי הכפר, אנחנו התאספנו במקום מרווח, לא הם לא הרגו. חייל אחד ירה כמה כדורים למעלה לתקרה של הבית. בית גדול שעדיין נמצא על הים, אבל לא ראינו שהרגו."

37. כזכור, דובר באדם אשר מר כץ מגדיר אותו כאחד העדים המרכזיים לענייני טנטורה. אין, ולא יכול להיות ספק כי ציטוט דברי אבו פהמי על ידי מר כץ הינו ציטוט כוזב ההופך במאה ושמונים מעלות את משמעות הדברים שנאמרו על ידי אבו פהמי, כפי שהם נשמעים בקלטת הראיון שנערך עימו.

38. זאת ועוד, בדיקת תמליל הראיון שבין מר כץ לאבו פהמי מלמדת שאכן אבו פהמי מעיד על כך שהגברים הובלו בקבוצה אל שפת הים כשהם מלווים משני צידיהם בחיילים חמושים במקלעי "ברן". אולם המילים "ומידי פעם ירו והרגו ופצעו אנשים", אשר מצוטטות ע"י מר כץ בעבודה (עמ' 120 שורה ראשונה), לא נאמרו ע"י אבו פהמי והם הוספו ע"י מר כץ "כציטוט" מפי אבו פהמי.

39. למותר לציין כי שוב מדובר בציטוט שיקרי ומסולף המשנה את מהות הדברים.

יש הבדל תהומי בין תיאור של שבויים המובלים אל מקום הריכוז כשהם מלווים בחיילים נושאי נשק (סיטואציה אשר אין בה כל דבר חריג), לבין אותו תיאור אשר אליו מוסיף המחבר את המילים, אשר לא נאמרו במקור: "ומידי פעם ירו, הרגו ופצעו אנשים".

40. הדברים הינם חמורים עד מאוד שכן כך הופך מר כץ את אבו פהמי מעד מרכזי מבין פליטי טנטורה, המכחיש לחלוטין התרחשותו של טבח (על אף שנכח כל העת במקום בו על פי הטענה בוצע הטבח), לעד מרכזי המאשר את דבר קיומו של הטבח.

41. לקטע המצוטט לעיל, אשר בו מכחיש אבו פהמי בצורה מפורשת ונחרצת את התרחשותו של הרג לאחר הכניעה, אין שריד וזכר בעבודתו של כץ. כאמור אבו פהמי היה בזמן כיבוש טנטורה אדם בוגר, הוא שהה עם הגברים במשך כל זמן התרחשותם של האירועים במקום בו על פי הטענה בוצע הרג לאחר תום הקרב והוא קובע מפורשות ונמרצות, על אף שאלותיו המנחות של כץ, כי לא ירו באיש לאחר הכניעה.

- .42 ברור שעדותו של אבו פהמי ממוטטת לחלוטין את התיזה של כץ בענין הרג שנעשה בכפר לאחר תום הקרב, ומשום כך הוא נמנע מלהביא את דבריו של אבו פהמי כהווייתם ובחר לסלפם.
- .43 **משום מה בדו"ח הוועדה אין שריד וזכר לסילוף האמור, אשר יש בו כדי להעיד באופן חד משמעי על מגמתיות וחוסר יושר של כץ.**
- .44 אין מדובר "במרחב האינטרפטציה" של ההיסטוריון, אין מדובר "בחופש עריכה" ואין מדובר "בתהליך ההיזכרות של העד". מדובר בשקר זדוני, חד וחלק.
- .45 גם אם נקבל את עצתו המלומדת של פרופ' פירו - "נמחק את הגרשיים מכל ציטטה" ונתקן "טעויות קטנות" - עדיין לא יהפכו דברי הכזב של כץ לדברי אמת.
- .46 על רקע הדברים הללו קשה להבין כיצד מרהיב עוז בנפשו פרופ' פירו לכתוב במכתבו "אינני מוצא בעבודה של מר כץ פערים משמעותיים בין עדויות המרואיינים ובין סיכומן בתיזה".
- .47 זוהי העבודה האקדמית שנעשתה על ידי כץ תחת הנחייתו של פרופ' פירו וקיבלה ציון 97 מאוניברסיטת חיפה.

II. מחמוד אבו - צלאח (אבו נאיף)

- .48 מר כץ מייחד מקום מרכזי בעבודה לדבריו של אבו נאיף, אשר לדברי המחבר היה בן 17 שנים בתקופת כיבוש טנטורה.
- .49 בעמ' 121 לעבודה מצטט מר כץ את אבו נאיף כמי שאומר:
- "מזל גדול שהם הופיעו, שאם לא כן יכלו החיילים להמשיך להרוג ולהרוג בין האנשים, בלי סוף".** (במילה "הם" הכוונה לאנשי זכרון יעקב - הח"מ).
- .50 בחינת תמליל הראיון שקיים מר כץ עם אבו נאיף מראה כי על אף השתדלויות רבות של מר כץ לחלץ מאבו נאיף אמירות על טבח שהוא היה עד ראיה לו, אבו נאיף לא אומר לכך את הדברים שהוא מנסה להכניס לפיו, אלא אומר באופן חד משמעי כי הוא לא היה עד ראיה להרג של אנשים, לאחר סיום הקרב.
- .51 וכך נאמרו הדברים ע"י אבו נאיף בראיון שערך עימו מר כץ (עמ' 2 - 3 לתמליל קלטת הראיון עם אבו נאיף):

"תדי: אנחנו תמיד נקיים היינו כמו סבון נקי, ואסור שזה יהיה, זה לא פייר, זה לא הוגן, זה טוב, כי זה לא אמיתי. אנחנו צריכים ללמוד את הדברים כמו שהם קרו. אני עכשיו לא בא לדבר מי בסדר ומי לא בסדר, עזוב את זה עכשיו. הערבים לא בסדר, היהודים לא בסדר, זה לא מעניין. קודם כל צריך לדעת מה היה ולכן השאלה אחרי 8 בבוקר, כשקרה מה שקרה, מה התרחש הלאה.

אבו נאיף: אני לא יכול להגיד... אם בא מישהו ואמר לי שהרגו שמה חמישה או הרגו עשרה. אני לא ראיתי בעין שלי".

- .52 זאת ועוד, בעמ' 121, 122 לעבודתו של מר כץ, מצוטט אבו נאיף כמי שאומר למר כץ את הדברים הבאים:

"חוץ מן המקרה הזה היו לי עוד שלושה בני דודים שהיו אוספים את הגופות של ההרוגים ובזמן שעשו זאת ירו בהם והרגו אותם, ואח"כ ירו גם בעוד בן דוד אחד וגם היו עוד שניים אחרים בני המשפחה שלי שנהרגו באותו היום בכפר... אלה הם בוודאות מקרים שאני יודע עליהם אישית, כי מדובר בבני משפחתי והיכרתי אותם אישית וידעתי וגם ראיתי, חלקית, מה שקרה להם...."

את התינוקות, הילדים והנשים לקחו לפרדיס ואח"כ, לאחר כשבוע-שבועיים העבירו את כולם לטול-כרם... את ההרוגים קברו אנשים משלנו בקברי אחים גדולים במקום, 40 או 50 בכל קבר כזה, וחלק מאלה שחפרו נרצחו לאחר מכן, בדם קר וללא כל חשבון...".

53. בדיקת תמליל ההקלטה מלמדת כי גם כאן מדובר בציטוט כוזב אשר אין לו שריד וזכר בתמליל:

53. אבו נאיף אכן אומר למר כץ כי שבעה מבין קרובי משפחתו נהרגו, אולם למרות הפצרותיו של מר כץ הוא מסרב לומר כי הם נהרגו לאחר שנכנעו.

53. אבו נאיף לא אומר למר כץ כי ירו ב-3 מבני דודיו שעה שאספו גופות של הרוגים. הוא גם לא אומר, כי "ראה חלקית" מה שקרה לבני דודיו. שוב מדובר בציטוט שיקרי ומגמתי.

53. גם המשפט "את ההרוגים קברו אנשים משלנו בקברי אחים גדולים במקום, 40 או 50 בכל קבר כזה, וחלק מאלה שחפרו נרצחו לאחר מכן, בדם קר וללא כל חשבון..." לא נאמר ע"י אבו נאיף וגם כאן מדובר בציטוט כוזב של מר כץ.

54. מעניין במיוחד הוא המשפט האחרון המופיע כציטוט של אבו נאיף בעמ' 122 לעבודה, מיד לאחר התיאור של "הרצח ההמוני" שבוצע בבית הקברות (ציטוט שגם הוא כפי שהראנו לא היה ולא נברא):

"בעצם אני אישית ניצלתי אודות להיכרות אישית על ידי שמואל קרניאלי, בנו של יהודה, אצלו עבדתי אח"כ יותר מ-6 שנים".

לקורא התמים ברור כי אבו נאיף מספר לכך כיצד הוא ניצל מן הטבח הנורא שהוא היה עד לו. בחקירתו הנגדית בבית המשפט אישר כץ כי אכן זו כוונת הדברים וכי לא ניתן להבינם אחרת.

55. והנה, מקריאת התמליל מסתבר כי שוב מדובר בשקר ובמניפולציה של מר כץ, שכן לא זו בלבד שאבו נאיף לא מספר לו על טבח שהוא היה עד לו, הוא גם מטבע הדברים לא מספר שניצל מן הטבח, ושמו של אותו שמואל קרניאל נזכר דווקא כמי ש"הציל אותו" מבית הסוהר כמה חודשים לאחר כיבוש טנטורה.

56. וכך נשמעים הדברים בעמ' 9 לתמליל של אבו נאיף:

אבו נאיף: שאני הייתי, נשארתי בבית סוהר, אני לא סיפרתי לך, מי הציל אותי מבית סוהר.

תדי: מי?

אבו נאיף: שמואל קרני הקצין שהיה מפקד פה בסביבה.

- תדי: שמואל קרניאלי.
- אבו נאיף: כן, ז"ל מת. הוא בא למחנה ולקח אותי מהמחנה.
- תדי: בגלל זה אתה נשארת פה.
- אבו נאיף: כן.
- תדי: אם לא היית הולך יחד עם כולם.
57. שוב מדובר בהונאה ממש, של מחבר אשר מסלף לחלוטין את ממצאיו העובדתיים ומציג בעבודתו ציטוטים אשר לא היו ולא נבראו.
58. זוהי העבודה האקדמית אשר נעשתה על ידי כץ תחת הנחייתו של פרופ' פירו וקיבלה ציון 97 מאוניברסיטת חיפה.

III. אבו אלעבד תופיק אלעבד אבו צלאח (אבו אל-עבד)

59. בעמ' 161 לעבודתו מייחס מר כץ לאחד, תופיק אל-עבד צאלח, הוא אבו אל-עבד, אשר היה בן 20 במועד הכיבוש, את הדברים הבאים:

"לדברי אבו אל-עבד חילופי האש נמשכו מחצות לילה ועד 8:00 או 9:00 בבוקר ואז הכל נגמר. אספו את כולם על שפת הים; נשים וילדים לחוד וגברים לחוד. ילדים בגיל 12 צירפו אל הגברים.

היו אנשים שהרגו אותם רק בגלל שמצאו אצלם נשק. הייתה רשימה של אוחזי נשק אצל ועדת הכפר ומצאו אותה במשרד של הכפר. על פי אבו אל-עבד הרגו כ - 85 גברים באותו היום".

60. השוואת הדברים אל תמליל הראיון של מר כץ עם אבו אל-עבד מלמדת על פער משמעותי בין הציטוט בתזה לבין דברי העד. וכך נאמרו הדברים על ידי אבו אל-עבד (עמ' 20 לתמליל קלטת הראיון עם אבו אל-עבד):

"תדי: עכשיו האם ראית שלקחו אנשים ושמעת שהרגו אותם או שראית משהו בעיניך?

אבו אל-עבד: לא, לא ראינו רק שמענו, וחוף מזה כל אלה שהלכו להביא את הנשק שלהם חזרו ולא הופיעו ואז כולם הסיקו שנהרגו. אנחנו לא ראינו כלום אבל ישנם אנשים שאולי ראו משהו. אני אמנם הייתי בן 20 אבל לא יכולתי לנוע לבד ובלי רשות הורי, חוף מזה כאשר לקחו את האנשים לבית הסוהר, אז התחילו כולם לחפש את קרוביהם, היו כאלה שברחו לעין עזאל, לאיגזים, לפרדיס ורק אח"כ ידעו מי נהרג, מי חי, מי ברח וכך הלאה.

בהמשך, עמ' 21 לתמליל:

- תדי:** עוד שאלה. כאשר הייתם כולכם בשפת הים, האם ראית מה החיילים עשו או שאתה מסתמך על סיפורים?
- אבו אל-עבד:** אני לא ראיתי כלום, הכל סיפורים שסיפרו אחרי המלחמה.
- תדי:** איך קברו את הגופות של ההרוגים?
- אבו אל-עבד:** אנשי הצבא גייסו חלק מתושבי טנטורה כדי לקבור את הגופות אבל כאשר לקחו את הגברים לבתי הסוהר, הביאו אנשים מפרדיס, והטילו עליהם לקבור את הגופות.
- תדי:** האם ראית את אלה שקברו?
- אבו אל-עבד:** לא, לא הייתי אבל החלק השני שהגיע לבית הסוהר סיפר פרטים על הקבורה של הגופות. אבל נותרו עוד גופות שתושבי פרדיס טיפלו אח"כ בקבורתם.
- תדי:** האם כל אלה שעזרו בקבורה חזרו שלמים?
- אבו אל-עבד:** כן, חזרו. למעשה לא היו הרבה במספר אולי 7 או 8."
61. הוועדה סברה משום מה כי לענין אבו אל עבד נמצאת "בקלטות עדויות מוצקות התומכות בגרסת תדי".
62. קביעתה זו של הוועדה הינה תמוהה.
63. אבו אל-עבד נולד בשנת 1928 ובזמן כיבוש טנטורה היה גבר בן 20 שנה אשר שהה עם גברי הכפר אשר בהם לפי טענתו של כץ בוצע הרג המוני לאחר כיבוש הכפר. עדותו המפורשת כי הוא לא ראה הרג של אנשים לאחר כיבוש הכפר למרות ששהה במקום בו לפי הנטען בוצע הרג כזה, הינה עדות המפריכה את התזה של כץ ומשום כך הוא מעלים אותה.
64. אין מדובר ב"אי התייחסות לערכיות העד שלא היה עד ראיה" כפי שקובעת הוועדה – אלא בהעלמת עדותו של מי שעל פי דבריו שלו הוא נכח במקום בו בוצע על פי הנטען הרג, ומעיד חד משמעית כי הוא לא ראה הרג כזה. עדותו של אבו אל-עבד לענין זה תומכת בעדותו של אבו פהמי (אשר הועלמה אף היא). שתי העדויות כאחת מפריכות את הטענה בדבר התרחשותו של הרג לאחר כיבוש הכפר.
65. על מנת שהדברים יובהרו נחזור על מה שהינו בעינינו מושכלות יסוד - יש הבדל תהומי בין מי שאומר: "לא הייתי במקום אבל שמעתי" (שאז הוא עד שמיעה) ובין מי שאומר "נכחתי במקום בו לפי הנטען בוצע ההרג ובזמן בו לפי הנטען בוצע ההרג ולא ראיתי דבר, אולם יש שאומרים...".
- עד כזה הינו עד המפריך את הטעון בענין ההרג (על פי עדות הראיה שלו) ולא "עד שמיעה".
66. עדותו של אבו אל-עבד המשיב לכך השואל אותו כמה תושבים נהרגו כי "אין לדעת בדיוק יש שאומרים 80 או 85" מצוטטת על ידי כץ כ: "על פי אבו אל-עבד בסה"כ נהרגו איזה 85 גברים באותו יום". כך הופך כץ ב-180 מעלות את עדותו של אבו אל-עבד שהינו למעשה עד ראייה המפריך את הטענה בדבר הרג שכביכול בוצע (למרות ש"יש שאומרים...").

67. קשה להבין מה הביסוס לקביעתה של הוועדה כי הדברים שאמר כץ לאבו-אל-עבד לפיהם "נהרגו כ-85 גברים וכי נהרגו אנשים בשל המצאות נשק ברשותם" אכן מזוהים בהקלטה. כאמור אבו אל עבד אומר לכך שהוא נכח במקום ולא ראה כדבר הזה, אולם "יש שאומרים...".

68. הדברים הללו הובאו על ידינו לתשומת ליבה של הוועדה במכתב שנכתב על ידי בא כוחנו בתאריך 2.7.2001.

IV. אבו ריאצ' מחמד עבד אלראזק חצד'ה (אבו ריאצ')

69. אבו ריאצ' מצוטט בעמ' 152 לעבודה כמי שאומר:

"ידוע לי שירו לאחר הקרב בצעירים ושהיה בקרב הרג גדול, גם לאחר שהכל נכנעו ופסקו להלחם. הייתה אוירה של הפקרות וכל אחד עשה שם כטוב בעיניו...".

70. קלטת הראיון עם אבו ריאצ', מלמדת כי המילים הללו לא נאמרו על ידי אבו ריאצ', וכי שוב מדובר בציטוט בדוי.

71. לאמירה לפיה "הוועדה איתרה בקלטת הראיונות את הציטוט המהווה עיבוד של שתי אמירות נפרדות" אין כל בסיס.

72. יתר על כן, מקריאת תמליל הקלטת, אנו למדים כי אבו ריאצ' מספר למר כץ כי הוא כלל לא היה בטנטורה ביום הקרב וכי לא זו בלבד שמדובר בציטוט כוזב, אלא מדובר בעדות של אדם אשר אמר למר כץ מפורשות כי הוא כלל לא נכח במקום. וכך נאמרו הדברים בתמליל (עמ' 7):

מר כץ שואל:

"אתה אמרת שהיהודים הגיעו ברכבת, שמעת או ראית?"

אבו ריאצ' עונה:

"איך אראה? אותו יום הייתי בפרדיס. אני רק שמעתי מסיפורים, סיפרו על הדברים שעזרו ליהודים לנצח".

73. אבו ריאצ' גם אומר לכך כי באותו ארוע בו התערב יעקוב אל מוחתאר (הלא הוא יעקב אפשטיין, איש זכרון יעקוב) והפסיק כביכול הרג, לא נהרג איש. וכך מופיעים הדברים בקלטת הראיון:

"תדי: אתה חושב שהספיקו להרוג מישהו מהם לפני בואו של יעקב אל מוחתאר?"

אבו ריאצ': לא - יעקב התלווה אליהם ואחרי שקברו את הגופות היהודים העמידו אותם בשורה ורצו לירות עליהם ואז יעקב אל מוחתאר התערב ומנע את הריגתם".

74. גם כאן מעלים כץ את עדותו של אבו ריאצ' משום שהיא אינה עולה בקנה אחד עם קו הטיעון המרכזי של התזה שלו. גם כאן מניח כץ לקורא לחשוב שמדובר בעדות של מי שהיה עד ראיה לטבח כאשר בפועל אותו ריאצ' כלל לא שהה בטנטורה ביום כיבושה והוא אומר זאת לכץ במפורש.

V. נימר דייב עלי ג'רבאן

75. בעמ' 154 לעבודה, מייחס מר כץ למרואיין נוסף – נימר דייב עלי ג'רבאן (להלן – "נימר") (יליד 1918) את הדברים הבאים:

"על פי נימר – אותו היום הרגו בכפר לא פחות מ-85. מהם 80 גברים ו-5 בחורות. הבחורות שנהרגו בכפר - כולן נהרגו תוך כדי הקרב, מבלי שהיתה כוונה לפגוע בהן. בילדים, למשל, לא פגעו כלל. היהודים הגיעו עם רשימת שמות מוכנה, הקריאו שמות של אנשים וכל אחד שהקריאו בשמו, הלך הצידה. אחר כך לקחו אותם לבית הקברות ושם ירו בהם".

76. קריאת תמליל קלטת הראיון שבין מר כץ לנימר, מלמדת כי נימר לא אמר למר כץ את הדברים המיוחסים לו על ידי מר כץ.

77. נימר אומר למר כץ שהקריאו שמות של משתפי פעולה אשר נלקחו. הוא לא אומר במילה ובחצי מילה, דבר וחצי דבר, על כך שלקחו אנשים לבית הקברות וירו בהם (פעולה שמר כץ קורא לה בעבודתו "סלקציה" על כל הקונוטציות המתלוות למילה). הוא גם לא אומר למר כץ כי היה עד להרג של אנשים לאחר סיום הקרב.

שוב, מדובר בייחוס מגמתי וזדוני של דברים אשר כלל לא נאמרו על ידי העד.

VI. נג'יה חסן איוב

78. בעמ' 142 לעבודה מצוטטת אשה בשם נג'יה חסן איוב (להלן – "נג'יה") כמי שאומרת את הדברים הבאים:

"היו להם לחיילים שני אנשים מחוץ לכפר, שבאו לצבא עם לבוש אזרחי ועם פנים רעולים והם זיהו כל מי שחיפשו לפי רשימות שהיו להם וכל מי שהצביעו עליו מיידי לקחו אותו וגמרו איתו, גם אם התברר אחר כך שזה היה בטעות ולא היה שום דבר נגדו... סה"כ לא פחות מ-150 גברים נהרגו בכפר באותו יום ואולי גם יותר".

79. קריאת תמליל הראיון עם נג'יה מלמד כי גם כאן מדובר בציטוט כוזב, שכן על אף הפצרותיו של מר כץ מסרבת אותה נג'יה לספר את הסיפור שמר כץ מפציר בה לספר.

80. נג'יה מספרת למר כץ על אדם בשם סלים אבו שאקר, אשר נלקח כשידיו קשורות מאחור אל בית רחוק (ושם על פי מחשבתה ירו בו), אולם היא מסרבת לומר כי נלקחו גם אחרים. וכך נאמרו הדברים ע"י נג'יה בראיון שערך עימה מר כץ (עמ' 10 – 11 לתמליל):

"תדי: כלומר הצבא לקח רק את האדם הזה או עוד אחרים?"

נג'יה: לא, רק אותו לקחו. את זה ראיתי במו עיניי שלקחו כשהיינו על שפת הים. לא ראיתי שלא לקחו עוד אחרים.

תדי: אני מתאר לעצמי שהצבא לא הביאו אותם כדי שיצביעו רק על אחד אלא על רבים.

נג'יה: אבל אני מספרת על מה שראיתי.

81. הדברים המיוחסים לנג'יה בעבודתו של מר כץ לא נאמרו על ידה ואף הוכחו מפורשות למרות הפצרותיו ושידוליו של מר כץ. **שוב מדובר בציטוט שיקרי אשר נועד על מנת להטעות את הקורא ולהביאו אל המסקנה אשר סומנה מראש על ידי כץ.**

VII.

שלמה אמבר

82. שלמה אמבר הינו עד נוסף עליו מנסה תדי כץ לסמוך את מסקנותיו בדבר קיומו של הטבח, וגם כאן חוזרת על עצמה השיטה של סילופים, ציטוטי שקר ודברי כזב.

83. שלמה אמבר, אשר המשיך בשירות קבע בצה"ל והשתחרר בדרגת תת אלוף, הינו בעיני כץ עד מרכזי והוא מצוטט על ידי מר כץ בעבודתו בעמ' 136 כמי שאומר:

"ועלי לציין שאפילו הגרמנים לא הרגו שבויים בלתי מזוינים וחסרי מגן. אחרי הכל השבויים אצלם חזרו חיים. פה בטנטורה רצחו ערבים".

84. בדיקת תמליל הראיון שקיים מר כץ עם שלמה אמבר, מגלה כי מדובר בציטוט שאינו אמת. וכך נאמרו הדברים בעמ' 19 לתמליל:

תדי: הרי גם אני כותב, גם אני זוכר, גם אני מקליט, אבל עזוב את כל זה, אתה מדבר איתי במושגים כאלה, אתה יצאת למלחמה נגד הגרמנים, הגרמנים גם הם עם כל זה שהיו הצורר הגדול ביותר, לא הרגו שבויים.

שלמה אמבר: לא הרגו שבויים מערביים. רוסיים כן.

85. המילה "רצח" לא מופיעה בדבריו של אמבר ובוודאי שהמשפט "פה, בטנטורה, רצחו ערבים" אינו מופיע בתמליל.

86. כפי שנראה להלן, שלמה אמבר אומר למר כץ דברים הפוכים לחלוטין.

87. גם הציטוט המופיע בעמ' 136 לעבודה לפיו אומר לכאורה אמבר "לעומת זאת הייתי שם משך כל היום ונתקלתי בדברים שאני מעדיף לא לדבר עליהם" אינו אמת ואין לו כל שריד וזכר בתמליל הראיון.

88. על אף שמר כץ מנסה לחלץ משלמה אמבר אמירה כי היה עד להרג של שבויים, מכחיש אמבר את הדברים הכחשה גורפת, וכך נאמרו הדברים (עמ' 19 לתמליל):

תדי: הכפר נכבש והתושבים רוכזו. מה בין זה לבין זה עוד התרחש.

שלמה אמבר: שום דבר.

תדי: חבל, זה נורא חבל, אני אגיד לך גם למה, כי אני מראיין לא רק אותך, אני מראיין גם ערבים.

ובעמ' 21 ו-22 לתמליל שוב:

.89

תדי: אני אשאל אותך בכיוון אחר.

למשל, אתה במקרה זוכר אם ראית שזה היה על פי איזה שהם רשימות, סלקטיבי, חיפשו אנשים מיוחדים.

שלמה אמבר: בשום פנים ואופן לא.

תדי: חופשי ירו לכל עבר.

שלמה אמבר: אמרתי ירו, בשום פנים לא שאני יודע.

ואח"כ שוב בעמ' 64 לתמליל:

.90

מר כץ שואל:

"...הסיפור אומר שמאותו רגע שזה קרה, הם כמובן הסתערו קדימה ברתחת זעם וגמרו את כל אלה שהיו מולם, אבל הם המשיכו לתוך הכפר, וכל מה שהם ראו אז קודם כל דפקו אותו.

שוב, אני חלילה לא זה שבא לשפוט עכשיו, קודם כל השאלה היא, אם אתה שמעת אי פעם סיפור שכזה".

שלמה אמבר עונה לו:

"תראה, זה אני שומע פעם ראשונה, אני לא יכול לאשר אותו ואני לא יכול להכחיש אותו".

.91 הדברים מופיעים גם בעמ' 11 לתמליל המצורף לתצהירו של מר כץ, כאשר מר אמבר אומר מפורשות למר כץ כשמתייחס לאירועים שאירעו בבית הקברות: "אני מניח שלא יתכן שהרגו שם אנשים".

.92 הנה כי כן בפנינו עד נוסף ומרכזי אשר מר כץ מצטט אותו באופן כוזב והופך לחלוטין את הדברים שנאמרו לו בראיון המוקלט.

.VIII אלחנן ענני

ובעמ' 159-158 לעבודה מתייחס מר כץ לעדותו של אדם בשם אלחנן ענני כדלקמן:

.93

"בניגוד למרואיינים אחרים מבין חיילי "אלכסנדרוני" לשעבר, אשר על אף שאלות חוזרות ונשנות רבים מהם, באופן כלשהו, לא זכרו תופעה של הרג המוני

בטנטורה - אלחנן ענני זכר, ואף חיפש הסברים למה שהתרחש בטנטורה ביום כיבוש הכפר".

94. קריאת תמליל קלטת הראיון שקיים מר כץ עם אלחנן ענני מלמדת כי מר ענני סיפר למר כץ כי הוא היה סייר, אשר הוביל את הכוח עד פאתי הכפר, **אולם הוא כלל לא נכנס לכפר ומשום כך אין הוא יכול להעיד על דברים שאירעו בו.**

95. וכך נשמעים הדברים (עמ' 26 לתמליל):

תדי: לא בטנטורה, עד איזה שעה באותו יום של הקרב נשארתי שם. אתה יצאת עם כולם, יצאת לפני.

אלחנן: אני חושב שלא נכנסתי לכפר, זה באמת מעורפל, הבאתי אותם עד קו הלחימה והלכתי.

96. יתר על כן, **האמירה כי אלחנן ענני זכר תופעה של הרג המוני בטנטורה גם היא שיקרית, שכן אין בתמליל זכר לאמירה של ענני כי היה עד להרג המוני בטנטורה.**

IX. צבחה מחמוד טנג'י

97. עדת מפתח נוספת בעבודתו של מר כץ הינה הגב' צבחה מחמוד טנג'י (להלן – "צבחה") הנזכרת בעמ' 162 לעבודה.

98. צבחה הינה בת 76 ומר כץ מתאר אותה בעמ' 162 לעבודה כאישה חולנית אך **צלולה בדעתה וביכרונה.** לאמירה זו של מר כץ באשר לצלילות דעתה וזיכרונה של צבחה, חשיבות רבה אשר מיד נעמוד עליה.

99. צבחה מספרת למר כץ סיפורי אלף לילה ולילה אשר סותרים לחלוטין את כל הגרסאות האחרות אשר נמסרו למר כץ מפי מרואייניו היהודים והערבים כאחד, ואף את המסמכים הרשמיים המתארים את סיפור הקרב.

100. כך למשל, מספרת צבחה למר כץ כי הקרב על הכפר טנטורה נמשך שבוע (על אף שאין מחלוקת על כך שהקרב החל בחצות הליל והסתיים בשעות הבוקר המוקדמות), אולם למר כץ אין כל בעיה לומר כי גירסה זו:

"איננה סותרת מהותית את התיאורים האחרים שבידינו אלא, בעיקר, מוסיפה עליהם קטעים, המרחיבים את יריעת הסיפור, (ומשום כך – הח"מ) אין בכך משום פגם וקושי כלל ועיקר" (עמ' 162 לעבודה).

101. אותה צבחה גם מספרת למר כץ כי עם תום הקרב שהו הנשים והילדים שבועיים על חוף הים אשר במהלכם **"עדיין היו הצעירים על ההרים נלחמים".**

אח"כ מספרת צבחה למר כץ כי בתום אותם שבועיים הובלו הנשים לאוטובוסים אשר לקחו אותן מן המקום וכי אז ראתה הרבה גופות של גברים הרוגים בבית הקברות. אין מחלוקת כי הדברים הללו אינם עולים בקנה אחד עם העובדות, שכן הכפר פונה מתושביו במהלך היום שלאחר כיבושו.

102. ברור מעל לכל ספק כי מדובר בעדות של אשה שהיא מבולבלת לחלוטין, אשר אין לייחס לדבריה כל משקל. למרות זאת מוצא מר כץ לנכון לומר על אותה צבחה כי "היא צלולה בדעתה ובזכרונה" וכי עדותה "איננה סותרת את התיאורים האחרים", וזאת על מנת שיוכל לייחס משקל לעדותה בדבר "ההרג" שהיא כביכול היתה עדה לו.

103. **שוב מעידים הדברים על מגמתיות ועל הטעיה מכוונת של מר כץ, שכן אין, ולא יכול להיות ספק שהיה ברור למר כץ כי מדובר בעדות של אשה סנילית לחלוטין, אשר אין לייחס לה כל משקל.**

104. אולם הדברים חמורים עוד יותר שכן, אם נפנה להביט בתמליל הראיון שקיים מר כץ עם נגייה, אשר הוזכרה לעיל, נוכל ללמוד דבר מה נוסף על כנותו ויושרו של מר כץ הקובע בעבודתו כי צבחה היא אשה "צלולה בדעתה ובזכרונה".

בסיום הראיון עם נגייה שואל מר כץ את המרואיינת: "את מכירה את חאג' צבחה?"

נגייה עונה: "בוודאי שכן".

מתורגמן: "היינו אצלה והיא סיפרה סיפורים מבולבלים".

ומאשרת נגייה: "כן מסכנה, היא התחרפנה".

105. מכיוון שעדותה של צבחה משרתת את מטרותיו של כץ ומכיוון שיושר אינו נמנע על מעלותיו הבולטות של כץ, הוא קובע נחרצות כי מדובר באישה "צלולה בדעתה ובזכרונה" וכי עדותה "איננה סותרת את התיאורים האחרים". זוהי העבודה האקדמית שקיבלה ציון 97 מאוניברסיטת חיפה.

X. רחמים לוי

106. מר כץ מצטט בעבודתו מדבריו של אבו ריאצ', האומר כדלקמן (עמ' 151 לעבודה):

"יש אחד תימני בזכרון יעקב בשם רחמים, והוא התפאר בפני שבים כיבוש טנטורה הוא ירה והרג בסטן שלו לפחות 15 מקומיים בטנטורה. עבדתי איתו אח"כ במשך השנים בבנין ואני מכיר אותו היטב. אני גם מכיר את ביתו במושבה: בן משולם ודוד יוסף בשכונת התימנים".

107. מוסיף מר כץ ומספר (עמ' 151 לעבודה) כי:

"על תימני שהתאכזר כלפי המקומיים בטנטורה שמע המחבר מפי כמה וכמה פליטי טנטורה".

108. מר כץ מוסיף ואומר את הדברים הבאים (עמ' 151 לעבודה):

"המחבר איתר את "גיבור" סיפורו של אבו ריאצ', הוא, ככל הנראה, רחמים לוי, תושב זכרון יעקב, בן למעלה מ-80 שנה כיום, איש שעבד שנים רבות כפועל בנין, ואשר אנשים אחדים בזכרון יעקב המליצו לקבל את דבריו בערבון מוגבל".

109. מר כץ ראיין את מר רחמים לוי כשזה בן למעלה מ-80. לדבריו של מר רחמים לוי הוא כלל לא היה בקרב טנטורה ובאותה עת היה בכפר קרע במסגרת אלכסנדרוני.

- .110 מר כץ טורח להפריך את האליבי של רחמים לוי בקובעו כי הקרב על כפר קרע היה בכלל ב-9.5.48, ולא ב-23.5.48 - תאריך כיבושה של טנטורה. הוא משאיר את הדברים כך.
- .111 הנה כי כן, מר כץ מביא עדויות על יהודי תימני שרצח שבויים, מזהה את רחמים לוי כגיבור סיפורו של אבו ריאצ', ומביא את הכחשתו של רחמים לוי בלוויית הערה על מהימנותו המפוקפקת של לוי על פי **"אנשים אחדים בזכרון יעקב"** (עמ' 151 לעבודה) והפרכת האליבי שלו לגבי מקום הימצאותו בעת הקרב.
- .112 אילו טרח מר כץ לעשות את המינימום הנדרש מתלמיד תואר שני המתיימר לבצע עבודת מחקר והיה בודק את הדברים בארכיון צה"ל ובספרות הרלבנטית, היה מגלה את הדברים הבאים:
- .112. בקרב קרע השתתפו פלוגות מגדודים 31, 32 ו-34, אבל לא השתתף אף כח מגדוד 33 (גרשון ריבלין וצבי סיני, עורכים, חטיבת "אלכסנדרוני" במלחמת הקוממיות, ת"א 1964, עמ' 186).
- .112. רחמים לוי לא שירת בגדוד 33 ולכן שמו אינו מופיע ברשימת הלוחמים שיצאו למבצע "נמל" לכיבוש טנטורה (ארכיון צה"ל 6430/49 תיק 147 "רשימת האנשים שיוצאים לפעולה 22.5").
- ממילא - אין כל סיבה להאמין שרחמים לוי השתתף בקרב על כיבוש טנטורה.
- .113 מר כץ פוטר את עצמו בעבודה מן הצורך לבצע בדיקה אלמנטרית בארכיון צה"ל באמתלא המופרכת לפיה (עמ' 129):
- "אין בנמצא, על פי הידוע, רישום מדוייק של הלוחמים, בין חיים ובין חללים, על פי פלוגות או מחלקות. ככל הנראה רמת האירגון ויכולת האירגון בעת המלחמה עצמה לא היו ערוכים לרמת פירוט כזו ברישום".**
- מבדיקה שערך בא כוחנו בארכיון צה"ל עולה כי בארכיון צה"ל קיים רישום מדוייק של לוחמי גדוד 33 שהשתתפו בפעולה לכיבוש טנטורה תוך חלוקה לפלוגות, מחלקות ותפקידים.
- .114 במקום לעשות את המינימום המתחייב, ולבדוק בארכיון צה"ל את רשימת הלוחמים שהשתתפו במבצע "נמל" לכיבוש טנטורה (עניין שבא כוחנו, שאינו תלמיד מחקר לתואר שני, הסדירו בתוך מספר שעות), **העדיף מר כץ להותיר את רחמים לוי - אדם זקן מזיכרון יעקב עם אות קין, של רוצח שבויים וכזבן, על מצחו.**
- .115 זוהי העבודה האקדמית שנעשתה על ידי כץ תחת הנחייתו של פרופ' פירו וקיבלה ציון 97 מאוניברסיטת חיפה.
- XI יוסף גרף**
- .116 העובדה שמר כץ, אשר בלב עבודת התיזה שלו עומד הקרב בו נכבשה טנטורה, לא טרח לעשות את המינימום המתחייב, ולא בדק בארכיון צה"ל את שמות הלוחמים שהשתתפו בקרב, מביאה אותו לידי עוולה נוספת שעניינה עדותו של אדם בשם יוסף גרף, אשר לפי דברי כץ השתתף בקרב על כיבוש טנטורה כמורה דרך של פלוגה ג' (עמ' 128 לעבודה).
- .117 כך גם קובע, שעדותו של יוסף גרף **"היא בעלת חשיבות רבה כשלעצמה"** (עמ' 108 למטה).

118. כפי שנראה להלן, החשיבות הרבה שמייחס כץ לעדותו של יוסף גרף נובעת מהעובדה שמדובר בעדות יחידה למעשה, של מי שלדברי כץ היה לוחם מן הצד היהודי, המספר לכץ על ירי חסר אבחנה לאחר הכיבוש.

119. מר כץ מתעלם מן התמיהות הרבות שמעוררת עדותו של יוסף גרף אשר מעיד כי היה מורה הדרך של פלוגה ג', כמו גם מכך שאיש מן הלוחמים לא זכר מורה דרך בשם יוסף גרף. אילו טרח מר כץ לבדוק בארכיון צה"ל את שמות הלוחמים אשר השתתפו במבצע "נמל", היה מגלה על נקלה כי יוסף גרף כלל לא נמנה על המשתתפים בפעולה, ושמם אינו נזכר בין שמותיהם של מורי הדרך אשר צורפו לכוחות השונים.

120. גם כאן מדובר במזיגה של רשלנות, שרלטנות ומגמתיות. מכיוון שנקרתה על דרכו של כץ "עדות נדירה" התומכת בסיפור ההרג הוא נמנע מביצוע הבדיקות המינימליות אשר היו מעלות מיד כי ערכה של העדות כקליפת השום, שכן מדובר בעדות של אדם אשר כלל לא נכח במקום (לא רק על פי זכרונם של הלוחמים האחרים שעמדו על כך שאדם בשם יוסף גרף לא השתתף כמורה דרך בקרב, אלא גם על פי המסמכים הרשמיים).

XII. ראשידה חסן אל איוב אעמר (להלן – "ראשידה")

121. בעמ' 139 לעבודה מצטט מר כץ עדה בשם ראשידה חסן אל איוב אעמר, כמי שאומרת את הדברים הבאים:

"בין החיילים היו הרבה תימנים ולפחות שניים מהם זיהיתי לאחר כמה זמן, כשהלכתי לעבוד בזכרון יעקב וכשהוא שאל אותי אם אני מכירה אותו עניתי שכן, ובאמת זכרתי אותו, שהוא, ועוד אחד הגישו לנו מים לשתות. בטנטורה היו הרבה בארות והיו גם כבר אז מים זורמים וכמה וכמה חצרות. השניים האלה לא ראיתי אותם יורים על אנשים".

122. בהמשך הציטוט מופיעה הערת המחבר (עמ' 139 לעבודה):

"מן העובדה שראשידה מציינת במיוחד שלא ראתה את השניים האלו יורים עולה המסקנה כי, ככל הנראה, התופעה של חיילים שאינם יורים הייתה מיוחדת במינה באותו יום".

123. על פני הדברים נראה כי מדובר בהערת מחבר שהינה מגמתית ואינה מתחייבת מן הטקסט המצוטט מפיה של ראשידה, אולם קריאת תמליל הראיון עם ראשידה מלמדת כי מדובר בדבר חמור עוד יותר שכן ראשידה לא מציינת "במיוחד" כי לא ראתה את השניים האלו יורים אלא משיבה לשאלת המתורגמן של מר כץ אשר שואל אותה (עמ' 5 לתמליל):

"הוא מתכוון האם ראית אותם כשהרגו מישהו מן הגברים".

תשובתה של ראשידה הינה:

"לא אני לא ראיתי אותם – אני נשבעת באלוהים שלא ראיתי אותם בעיני שהם הרגו".

124. שוב בפנינו דוגמא לשילוב בין ציטוט שאינו נכון לבין מגמתיות זדונית המתבטאת בהערת המחבר.

XIII. דו"ח בלחוביץ

125. דוגמא נוספת למגמתיות וזדוניות של מר כץ תמצא בהערת המחבר המתייחסת לסגן מפקד פלוגה א' בפעולה, יעקב ארז (אז בלחוביץ), אשר כתב בכתב ידו את הדו"ח המסכם את פעילותה של פלוגה א' בפעולה לכיבוש טנטורה. לדברי מר כץ בעמ' 102 לעבודה, יעקב ארז הוא "האדם היחיד אשר סירב להתראיין לעבודה זו בטענה ל"מגמתיות" של המחבר".

126. אחרי הדברים הללו מוסיף מר כץ את ההערה (עמ' 102 לעבודה):

"אגב, האם ייתכן שלסירובו להתראיין יש סיבות נוספות? האם יתכן שיש לבלחוביץ מה להסתיר? אין לדעת".

127. על מנת להשלים את התמונה לקורא מעלה מר כץ בעמ' 103 לעבודה תהייה נוספת והיא:

"מדוע לא נכתב הדו"ח של הפלוגה ע"י מפקד הפלוגה עצמו, פלטיאל ספיאטיצקי (שביט)..".

128. ומוסיף מר כץ בהמשך כי (עמ' 103):

"בשאלות שהציג המחבר לבני משפחתו של פלטיאל, אחיו ובנו, אותם איתר בדי עמל, למד בעיקר מאחיו של פלטיאל, כי בהיותו מפקדם של לוחמים בקרב, היה פלטיאל אדם מוסרי ביותר, העמיד לדין חיילים שלקחו שלל וניהל ויכוחים נוקבים עם חיילים וחברים אודות שאלות ובעיות של טוהר הנשק".

129. וכך מולך על ידי מר כץ הקורא הסביר, להבין מן השיטין וממה שביניהם, את הדברים הבאים:

129. יעקב ארז, סגן מפקד הפלוגה, סרב לדבר עם מר כץ כי כנראה יש לו מה להסתיר;

129. פלטיאל שביט, שהיה מפקד הפלוגה, לא חתם על הדו"ח כי הוא, בניגוד ליעקב ארז, אדם מוסרי ביותר, ולא היה מוכן לחתום על הדו"ח;

129. דו"ח הפעולה שנחתם על ידי יעקב ארז הינו שיקרי ומסתיר את הדברים שקרו באמת.

130. אילו טרח מר כץ לנסות ולברר את האמת עם לוחמים מפלוגה א' אשר אותם ראיין, היה מגלה על נקלה את הסיבה הפרוזאית לכך שהדו"ח נחתם ע"י יעקב ארז, סמ"פ, ולא על ידי פלטיאל שביט, המ"פ, והיא שאת הקרב ניהל יעקב ארז ולא פלטיאל שביט אשר חש ברע ולא השתתף באותו קרב.

131. שוב בפנינו דוגמא למזיגה של רשלנות, שרלטנות, מגמתיות וזדוניות אשר תוצאתם, הטלת דופי חסרת שחר באדם שכל חטאו בכך שסירב להתראיין לעבודתו של מר כץ. זוהי העבודה האקדמית של כץ אשר נעשתה בהנחייתו של פרופ' פירו וקיבלה ציון 97 מאוניברסיטת חיפה.

- XIV. מוטל סוקולר**
132. עד אחר שמר כץ מסתמך עליו להוכחת "מסקנותיו" הוא מוטל סוקולר, אשר לדבריו, עזר בקבורתן של "230 גופות". מוטל סוקולר הוא למעשה העד היחיד עליו מסתמכת התזה של כץ ומסקנתו בעניין 200 – 250 גברים שנהרגו לאחר הקרב "בהיותם חסרי נשק וחסרי מגן".
133. **מתמליל הראיון עם סוקולר עולה בבירור כי מדובר באדם שהינו מבולבל לחלוטין ואין לייחס כל משקל לדבריו:**
133. סוקולר, למשל, מתעקש על כך **שכיבוש טנטורה נעשה בתקופת הצנע של דב יוסף.**
133. סוקולר גם מתעקש על כך שמקום קבורתם של החללים היהודים הוא בפאתי הכפר, ליד בניין בית הספר (וברור שאין הוא יודע להבחין בין מיקום האנדרטה ללוחמים שנפלו לבין מיקום קבורת החיילים).
133. סוקולר מתעקש גם שבמקום בו נקברו הגופות, השתנתה הטופוגרפיה של השטח ונוצר הר (תופעה שאינה מוכרת במדע).
134. אותו סוקולר גם מעיד על כך שלאחר שהסתיים כיבוש הכפר לא נורה אף אדם, אולם דווקא לעניין זה עדותו אינה קבילה על מר כץ.
135. **שוב בפנינו דוגמא למתן משקל מכריע לעדות מופרכת וחסרת כל שחר, המחזקת פעם נוספת את המסקנה כי מדובר במחקר מגמתי, נפסד ובלתי ראוי.**
- XV. אזכור לוחמי אלכסנדרוני בעבודה**
136. עניין נוסף המעיד על כנותו, יושרו ותום ליבו של מר כץ הינו האופן בו בחר שלא לצטט בציטוט ישיר דבר וחצי דבר מתוך דבריהם של לוחמי אלכסנדרוני אשר רואיינו על ידו במהלך העבודה, כאשר הדברים שהשמיעו לו הם הכחשה מוחלטת בדבר קיומו של הרג שבויים לאחר סיום הקרב.
137. לא רק ציטוט דבריהם של מפקד הגדוד, קצין המבצעים והשליש, ומפקדים אחרים נעדר לחלוטין מן העבודה (ככל שהדברים נוגעים לשאלת אי התרחשותו של "הטבח"), אין גם לא שבריר של ציטוט של לוחם אחר המכחיש לחלוטין את דבר קיומו של הטבח למרות שזאת היתה גרסתם הברורה, הנחרצת והקונסיסטנטית של עשרות מלוחמי חטיבת אלכסנדרוני אשר רואיינו על ידי מר כץ (למעט שני ציטוטים חלקיים של לוחמים אשר אומרים למר כץ כי אם נעשה הרג של שבויים, ייתכן כי נעשה על ידי כוח אחר).
138. וכך הקורא נותר עם עשרות ציטוטים של פליטי טנטורה, (וכפי שהראנו הקשר בין הציטוט למקור מיקרי בהחלט) לעומת העדר כל ציטוט של לוחמים המכחישים את דבר קיומו של הטבח מכל וכל.

סיכום ציטוטי הכזב והסילופים

139. מן הדברים שהובאו לעיל מצטיירת תמונה חמורה ביותר של תלמיד לתואר שני אשר עבודת התיזה שהגיש אינה אלא מארג צפוף של דברי מרמה וכזב.
140. אין מדובר במתח בין מתודות אקדמיות שונות, כאלו המכירות בערכן של עדויות בעל פה וכאלו השוללות אותן, שכן למיטב ידיעתנו אין בנמצא מתודה אקדמית אשר מתירה לחוקר לזייף את תוצאות הניסויים שערך.
141. מר כץ איננו "היסטוריון חדש" ואיננו "היסטוריון ישן", אלא כזבן שיטתי אשר הוליד שולל את המוסד האקדמי, אשר העניק לו את חסותו והעניק לעבודתו את הלגיטימציה לה היתה זקוקה, כפי שהוא הוליד שולל רבים אחרים.
142. על האוניברסיטה לעשות מעשה, ולנער חוצנה ממר כץ ומעבודת המאסטר שהגיש, אשר מקומה לא יכירנה בין כותלי מוסד אקדמי המכבד את עצמו.
143. באשר לכל הסילופים אשר הובאו לעיל אין לפרופ' פירו או לכץ כל הסבר משכנע.
144. חברי הוועדה, אשר לא הסתפקו בקריאת תמלילי הקלטות שנמסרו להם על ידי עורך דיננו אלא בחנו את חומר הגלם במשך חודשים ארוכים, הגיעו למסקנותיהם החמורות על סמך השוואה בלתי תלויה בין הקלטות והתרשומות לבין הטקסטים המופיעים בעבודה. חשוב לציין כי התמלילים שנמסרו על ידי עו"ד ארדינסט לוועדה הינם אותם תמלילים אשר הוגשו בהסכמת עורכי דינו של כץ לבית המשפט, כתמלילים המשקפים במדויק את תוכן הראיונות שערך כץ.
145. חסד נוסף עשתה הוועדה עם כץ כאשר התייחסה אל רשימותיו של כץ כאל "חומרי גלם", אשר משקפים את הדברים אשר נאמרו לו על ידי מרואייניו. ראשית, כתב המנוי לא העניק לחברי הוועדה מנדט מעבר לבדיקת תוכני הקלטות והתאמתן לטקסט העבודה. שנית, במקרים רבים ניכר ברשימותיו של כץ "שיפור" ביחס לטקסט המוקלט עד כי אין לדעת מתי נכתבו הרשימות ואיזה חלק בהן הינו אותנטי.
146. פרופ' פירו מאשים את חברי הוועדה כי הם נעדרי "הבנה בסיסית של מתודולוגיות ההיסטוריה האורלית" ומשום כך הגיעו לממצאיהם הקשים. זוהי האשמה חסרת שחר של מי שמנסה להגן על עורו שלו.
147. בניגוד לטענותיהם של כץ ופרופ' פירו, הוועדה לא אימצה את "הארגומנטציה של עו"ד גיורא ארדינסט" אלא בחנה את המתאם בין חומרי הגלם שאסף כץ לבין המוצר המוגמר. הפערים החמורים שנתגלו הם שהביאו את הוועדה למסקנותיה הקשות.
148. בעניין זה חקר ההיסטוריה אינו שונה מכל מחקר מדעי אחר. גם לחוקר ההיסטוריה אסור לבדות נתונים, גם לחוקר ההיסטוריה אסור לסלף ממצאים המפריכים את התיזה שלו, וגם לחוקר ההיסטוריה אין היתר לכנות אנשים חפים מפשע פושעי מלחמה רק משום שהדבר משרת את סדר יומו הפוליטי.

תגליות חדשות

149. בבית המשפט חוייב כץ למסור לתובעים את כל החומר המצוי בידו בכל הנוגע לפרשת טנטורה (קלטות, רשומות וכל מסמך אחר). כץ מסר לידי בא כוחו 24 קלטות ו- 172 דפי רשומות שלטענתו ערך. כץ התחייב כי זה כל החומר המצוי ברשותו וכי אין בידו כל חומר נוסף.
150. והנה, באופן לא מפתיע, מסתבר שכך שוב לא אמר אמת, משום שעתה, לטענתו, הוא "גילה" חומרים נוספים המצויים בידו. על אלה נמנים קלטות שהן פרופ' פירו והן כץ מתייחסים אליהם בהערותיהם לדו"ח הוועדה - קלטות של צבי בן משה (הניו) מאנשי אלכסנדרוני, וקלטות אחרות.
151. מטבע הדברים קשה ההתייחסות אל חומר אשר לא נמסר לנו ואף לא לוועדה, אולם באלה אין כדי להכשיר את כזביו וסילופיו האחרים של כץ.
152. לדברי הניו, המגובים בתצהיר, הוא סיפר לכץ על אירועים שאירעו במהלך הקרב ולא לאחר סיומו, ולא ניתן היה להבין את הדברים אחרת. בתצהיר שנחתם על ידי הניו והוגש לבית משפט קובע הניו חד משמעית כי "במהלך הקרב ולאחריו, בשום פנים ואופן לא נתקלתי ולא ראיתי טבח של ערבים חסרי נשק וחסרי מגן, כל ההרוגים בצד השני נהרגו תוך כדי לחימה קשה ועיקשת".
153. באשר לעדותו של אבו משאיח, יש להתפלא על כך שאבו משאיח מתאר הרג המוני אשר לדבריו ארע במקום הריכוז של הגברים, על שפת הים, שעה שגברים אחרים מבין פליטי טנטורה, אשר נכחו באותו מקום עצמו, מכחישים את קיומו של ההרג (ראו לעניין זה עדותם הנחרצת של אבו פהמי ואבו אל-עבד).
154. גם העדות הנוספת שמצטט פרופ' פירו (ראיון עם אדם בשם יוסף בין אליעזר (נאכט)) אינה מוסיפה דבר. מר נאכט אינו אומר כי היה עד להרג אלא כי ראה אנשים נלקחים לחקירה, וכי לאחר מכן אמרו לו כי הם נרצחו. ממילא אנשי אלכסנדרוני לא עסקו בחקירת שבויים וזו נעשתה על ידי אנשי הש"י (שירות הידיעות של ההגנה).

לעניין הערותיו של כץ

155. כץ מאשים בחוסר יושר את רקטור אוניברסיטת חיפה (ומצטער שלא הקליט אותו), את פרופ' פישמן (הרמיזה שפרופ' פישמן זייף את תאריך המכתב ששלח לכץ הינה בוטה), את עורך דינה של אוניברסיטת חיפה, מייק פרימן, (אשר לטענתו של כץ ניסה להטעות אותו) וכמובן גם אותנו, אנשי אלכסנדרוני, ואת עורך דיננו. את חברי הוועדה מאשים כץ בכך שהם מבצעי "תיזת ארדינסט".
156. כולם מכזבים באופן שיטתי וכולם קשרו קשר כנגד כץ רק משום שאינם מסוגלים לחיות עם "האמת" ("שכך" "חשף" לאחר חמישים שנות שתיקה").
157. סילופיו של כץ בעבודתו פורטו לעיל ולא נחזור עליהם כאן. נתייחס רק לכמה אמירות אי אמת הנוגעות לאירועים הסובבים את משפטו של כץ, חתימתו על מכתב ההתנצלות, ודו"ח הוועדה:
157. כץ טוען כי עוד באותו הלילה בו חתם על מכתב ההתנצלות ויותר מכך למחרת בבוקר, ביקש מעורך דינו, עו"ד אטלס, לחזור בו ממכתב ההתנצלות. דברים אלה אינם אמת. מכתב ההתנצלות נחתם ע"י כץ בסביבות השעה 23:00 בלילה. למחרת היום פנה עו"ד ארדינסט לעו"ד אטלס בבקשה לתקן טעות הדפסה שנפלה במכתב. עו"ד אטלס השיב כי למען הסדר הטוב הוא יבקש את הסכמתו של כץ לכך, ולאחר שדיבר עם כץ, בשעות שלפני

הצהריים, שלח לעו"ד ארדינסט פקס בו אישר את תיקון הטעות על דעתו של כץ. הפקס המאשר את תיקון הטעות נשלח בשעה 11:32 בצהריים. כלומר, בצהרי היום שלמחרת החתימה על מכתב ההתנצלות עדיין ניצב כץ איתן מאחורי התנצלותו;

157. את הפגישה במהלכה נחתם על ידי כץ מכתב ההתנצלות לא יזמנו אנחנו, וטענתו של כץ כי לא זימן את כל עורכי דינו משום שלא חשב שישנם סיכויים כלשהם שהפגישה תצלח, הינה תמוהה;

157. בניגוד לדברי כץ, עו"ד אטלס התפטר מייצוגו של כץ רק לאחר שעורכי דינו האחרים התפטרו;

157. בניגוד לטענתו של כץ, את דבריו של כץ במסיבת העיתונאים נשא כץ כשהוא יושב לצידם של פרופ' בן זאב ופרופ' טלמון, ולא מן הספסלים האחוריים.

158. גם שורת התקלות שאירעו לכץ לטענתו במהלך כתיבת עבודתו הינה מעוררת השתאות: במכשיר ההקלטה קורות תקלות חוזרות ונשנות, ותמיד נשמטים הקטעים החשובים והפיקנטיים, קלטות אחרות הולכות לאיבוד, תמיד נחלשים המצברים דווקא ברגע החשוב ביותר, תמיד "נגמר הצד" בדיוק כשהעד פותח את סגור ליבו וגם "רעשי הרקע" מגוייסים על מנת להסביר מדוע אין למצוא בקלטות את אשר כץ ציטט בעבודתו.

מה באמת ארע בטנטורה

159. עבודתו של כץ איננה עבודה הראויה לשאת את חותמת הכשרות של מוסד אקדמאי המכבד את עצמו.

160. העבודה אינה אלא מניפסט פוליטי של מי שסירס וסילף באופן שיטתי את חומרי הגלם שאסף. בין אם כץ פעל בזדון (ולנו אין ספק שכך עשה) ובין אם לאו, התוצאה הסופית הינה מבישה וגם מילים כמו "מרחב האינטרפטציה של ההיסטוריון" לא יכסו על כך.

161. אולם לנו, לוחמי גדוד 33 של חטיבת אלכסנדרוני, אשר השתתפו בכיבוש הכפר אל-טנטורה שבוע לאחר הכרזת המדינה, חשוב לטהר את שמנו ולהסיר את הכתם הנורא אשר כץ הדביק בנו.

162. העובדה שעבודתו של כץ אושרה על ידי אוניברסיטת חיפה וקיבלה ציון "97" מקנה לה נופך של אמיונות ומשקל אקדמי אשר אין היא ראויה להם. אמנם אירועי טנטורה אינם עומדים לשיפוט בפני המועצה, אלא עבודתו של כץ, אולם לנו חשוב שהאמת תצא לאור. ומשום כך נרשה לעצמנו לספר בכמה מילים על אירועי אותו לילה ועל אירועי היום שלמחרת.

163. על גדוד 33 הוטל על ידי מפקדת צה"ל לכבוש את הכפר טנטורה. לאחר שנערך סיור מקדים של מפקדי הגדוד הוכנה תכנית הקרב על פיה פלוגה א' תגיע מצפון, פלוגה ג' (הפלוגה הדתית) תגיע מדרום דרך הדיונות ופלוגה ב' תגיע ממזרח, לכיוון רכס בית הספר הצופה אל הכפר.

164. הקרב לכיבוש טנטורה החל בסביבות חצות, כאשר פלוגה א' נתקלה במאהל בדואי ונביחות הכלבים חשפו את הכוח. בשלב זה הסתערה פלוגה ב' על רכס בית הספר ופלוגה ג' התקדמה מדרום. לאחר

- קרב קשה של לוחמים בפלוגה ב' כנגד הצלפים שהיו ממוקדים בכוכים, נכבשו רכס בית הספר ובנין בית הספר. פלוגות א' ו - ג' נכנסו לכפר מכיוון צפון ומכיוון דרום וכבשו את הכפר במלחמה עיקשת מבית לבית.
165. עם בוקר הסתיים כיבוש הכפר, כאשר פלוגות א' ו-ג' שהו בתוך הכפר ופלוגה ב' התמקמה על הרכס שממזרח לו. הגברים מבין אנשי הכפר אשר נכנעו, רוכזו במקום ריכוז על חוף הים ולאחר מכן הועברו למקום ריכוז באזור המיזגה. הנשים, הילדים והזקנים רוכזו כמה מאות מטרים ממקום הריכוז של הגברים.
166. בשעות הבוקר המוקדמות הגיעו למקום כוחות הש"י (שירות הידיעות) והח"ים (חיל מצב), והפיקוד על הכפר הועבר לרשותם, כאשר כל תושבי הכפר מרוכזים כפי שפורט לעיל. כל הגברים שנתפסו לאחר כניעת הכפר (כ - 350 איש) הוסעו במשאיות ואוטובוסים למשטרת זכרון יעקב, ומשם למחנה השבויים אום חאלד. בשלב זה החלו אנשי אלכסנדרוני להתפנות מן המקום והם הוסעו באוטובוסים חזרה לבסיסם.
167. לכוחותינו היו בקרב 14 הרוגים. מספרם המדויק של ההרוגים מקרב כוחות האויב אינו ידוע, שכן אלה לא נספרו על ידי כוחות אלכסנדרוני, אולם ההערכה היא כי היו כמה עשרות הרוגים לאויב. חשוב לציין כי הנוהל המקובל היה כי הכוח הלוחם אינו מטפל באיסוף גוויות האויב, בספירתן ובקבורתן, ועל פי נוהל זה נהגנו.
168. הטענה כי במהלך כיבוש הכפר או לאחר כיבושו נורו על ידי לוחמי אלכסנדרוני מאות גברים, בהיותם של אלו חסרי נשק וחסרי מגן, הינה שקר מוחלט. לא היה כדבר הזה. איש לא פגע באנשים שהניחו את נשקם ואין בנמצא אף לא אדם אחד מבין לוחמי אלכסנדרוני, כוחות הח"ים או כוחות הש"י אשר נכחו במקום, אשר טוען אחרת. כל נפגעי הצד הערבי נהרגו במהלך הלחימה ואיש לא נורה לאחר שהניח את נשקו.
169. בכנס חטיבת אלכסנדרוני שנערך בסמוך לאחר פרסום הכתבה העיתונאית אשר הוציאה מן המחשכים את עבודתו השיקרית של כץ, עלה על הבמה אחד מלוחמי הגדוד וביקש בכל לשון של בקשה, ובשיא הכנות, כי אם מישהו ממאות הנוכחים במקום יודע על אירוע חריג שארע בטנטורה שימסור על כך לח"מ, או לראשי עמותת אלכסנדרוני. מבין מאות האנשים שנכחו בטקס, אנשי ימין, מרכז ושמאל, לא נמצא אדם אחד אשר היה עד להרג שנעשה לאחר תום הקרב.

סיכום

170. עבודתו של כץ אינה עבודה אקדמית אלא מניפסט פוליטי חסר כל תוקף מדעי.
171. על אף שהוועדה הקלה עם כץ ככל שניתן היה, ובמקרים מסויימים גם התעלמה מסילופים חמורים השזורים בעבודתו, ממצאיה קשים וחמורים.
172. כל עוד תווית עבודתו של כץ על מדפי האוניברסיטה כאשר הציון "97" מתנוסס מעליה כחותמת הכשר של איכות אקדמית, לא יוסר מעלינו הכתם אשר דבק בנו על לא עוול בכפנו.

173. אני כותב את דברי אלה לא רק בשמי, אלא גם בשם רעי הלוחמים שהשתתפו בקרב לכיבוש טנטורה.

בן ציון פרידן
מפקד גדוד 33 של חטיבת
אלכסנדרוני
במלחמת השיחרור